

שימעון פרס בנכנס מול הליכוד: לוחזומים קפדני לגידוש הליכוד מן הממשלה, וביתחיים — מישחק מבודח

לאש"ף אין כל סיבה (או אפשרות) להתנגד לצעדים אשר ישפרו את מצבם של הפלסטינים הנאנקים תחת עול הכיבוש.

אף אחר מן הצעדים האלה אינו מספיק, אך כל אחר מקרב את הליכוד בכמה סנטימטרים אל עברייפייפחת של האופוזיציה.

גם דעתהקהל בישראל, המואסת יותר ויותר בהתנחלויות היקרות ובי

יש לכך תשובה פשוטה: מיישהו במנגנון של פרס הרליף אותו במתכוון לתחיה, כדי שזו תשגע את הליכוד, ותקרב אותו לסף הפרישה.

מטרה רומה שימשה ההצעה לחבר את רשתהחשמל בגדה המערבית לרשת היורדנית — דבר שהיה מהווה הצהרת-יכוונות ברורה להחזיר את הגדה, או חלק ממנה, לירדן. צעד בכיוון זה הוא גם התכונה

בין השאר: כירי התחיה הופיע לפתע מיסמך סודי, ובו הצעה ל"קונדומיניום" המילה "קונדומיניום" אינה אומרת דבר לרוב הישראלים. היא מזכירה להם, לכל היותר, אמצעי-מניעה מיני העשוי מגומי, הקרוי על שם של הרופא שהמציא אותו. אך זוהי מילה לאטינית, הנובעת מן המילה "רומינה" (ארון). קונדומיניום — שילטון משותף. ההיסטוריה מכירה כמה רוגמות של

שטנית. אחרי שטיפת-מוח עצמית זו, לא יעז פרס להתייס לעניין לפתע בהגיון צלול. פירוש הדבר: לא יכול להיות משא ומתן משמעותי לשלום, וגם לא ועידה בינלאומית משמעותית. לכן ררוש עניין שתהינה לו התכונות הבאות:

- עליו להיות פוסולארי בישראל, כצעד לקראת השלום.
- עליו להיות בלתייקביל

ערך יוכל להפכה לרגל בבחירות — תהינה כאשר תהינה. ● היא צריכה לאפשר לארצות-הברית ולירדן לעזור לפרס. ● היא יכולה להיות חדר פעמית ודרמאטית, אך היא יכולה גם להיות בבחינת הירוק איטי של הברגים, עד שהליכוד לא יוכל עוד לסבול. היכן מצויה עילה כזאת? לכאורה, העילה הטובה ביותר היא

למראית עין יעשה פרס את הכל כדי לפייס את הליכוד ולקיים את הממשלה והרוטציה — למעשה יכריח את הליכוד לפרוש מרצונו

שיגעונות של גוש-אמונים, תומכת בצעדים כאלה.

ברגע המתאים, לא יהיה קשה לעשות, בשיתוף עם חוסיון ובחסות ארצות-הברית, את המעשה האחד אשר ירחוף את הליכוד אל מעבר לקצה.

ראשיהממשלה יסכים עם חוסיון על משהו הנוגע לגדה. תנועת התחיה תצצע חמס. שרוז-לוי-מודעי ירעישו שמיים וארץ. שמיר יצטרך להתחרות עימם. ייווצר משבר, ובשיאו לא יוכל הליכוד עוד לסגת ויצטרך להטיק את המסקנות. זוהי התוכנית.

לקראת החלפת מושליהערים הישראלים בראשי-עיריות ערביים. זה רק יחזיר את המצב לקדמותו, כפי שהיה קיים לפני התקפת-הטרור של מנחם מילסון, בנהתפנוקים של אריאל שרון ומפ"ם, שסילק בשעתו את ראשי-העיריות. אולם בהקשר הנוכחי, זהו אקט של שיתוף ירדן בשילטון — מה גם שמוכרו בפה מלא שירדן תבחר בראשי-העיריות החדשים.

ברור לגמרי כי ירדן אינה יכולה לעשות זאת בלי אש"ף, וכי שום אישיות בגדה המערבית לא תעז לקבל לידיה תפקיד כזה בלי אישור מפורש של אש"ף. אך הדבר לא יהיה רישמי, ועל כן אינו מדאיג את פרס. ואילו

קונדומיניום. למשל: הנסיכות הועירה אנדרה מנוהלת במשותף על-ידי צרפת וספרד. כן גם קבוצת-האיים ניר הברידס, המנוהלת על-ידי בריטניה וצרפת. הדוגמה המפורסמת ביותר היא של סוראן, שהיתה קונדומיניום בריטי-מצרי מ-1899 עד 1955.

אבל ההצעה אינה מעשית כלל. זוהי אחת ההצעות הרבות שנוצרו בכיתת החרושת לתוכניות, אשר בראשו עומד אברהם ("אברשה") טמיר, מי שהיה

המתכנן הראשי של אריאל שרון, והממלא עתה תפקיד רומה מטעם שימעון פרס ועוזר וייצמן. איד הגיע תזכיר זה לידי התחיה?

בעיני הליכוד, מפני שיוביל כגלוי לוותר על שטחים.

● הוא צריך להיות כזה שאש"ף לא ירצה ולא יוכל להתנגד לו.

● הוא צריך לאפשר למלך חוסיון לפעול ללא הורקקות ל-חזמת גלדיה ורישמית של אש"ף. עניינים כאלה נמצאים ב-שטחים הכבושים.

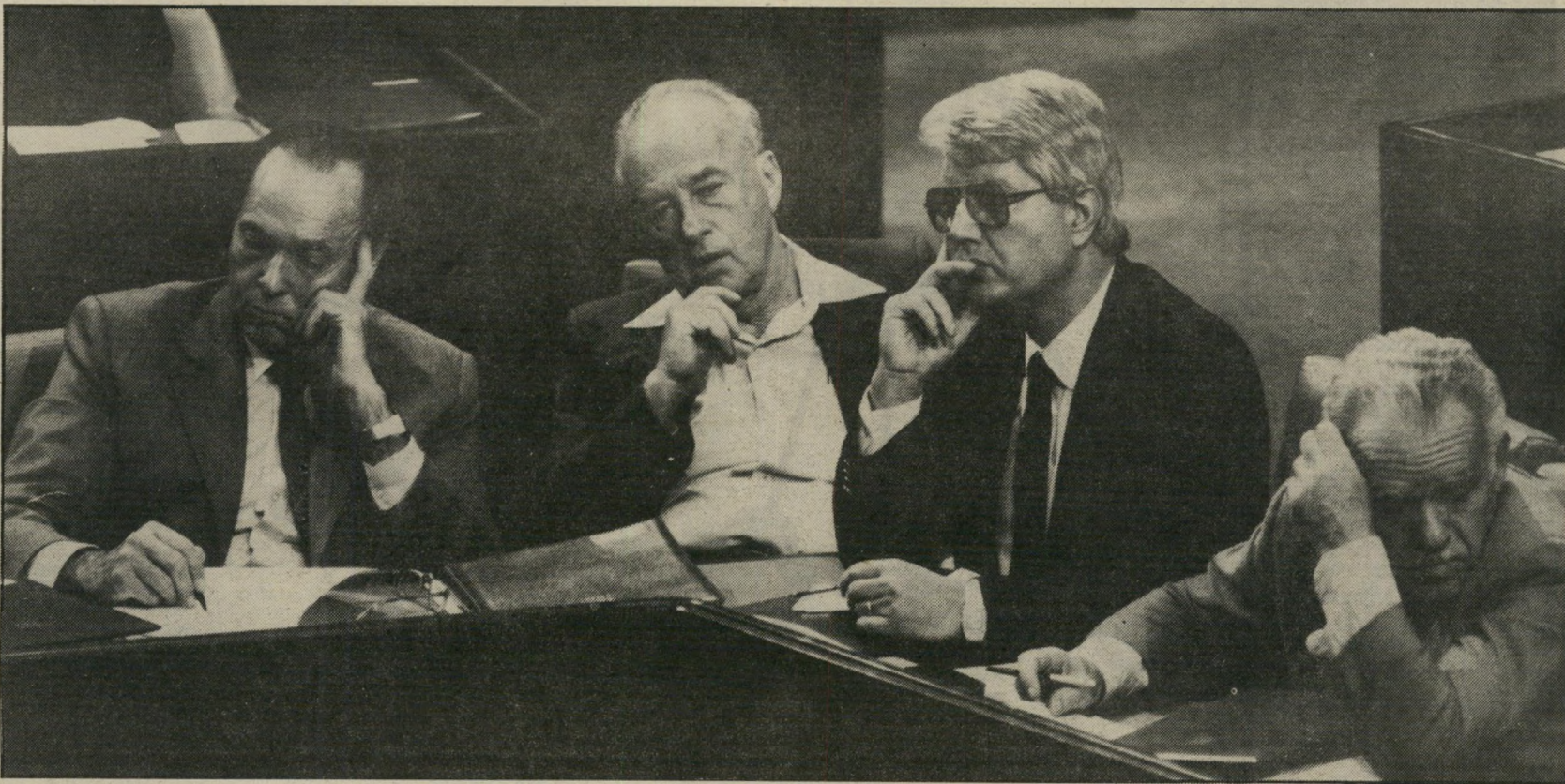
המעור מדליף

על רקע זה צמחו השבוע, לפתע, שלל של הצעות, שלכולן היו דווקא התכונות האלה.

פתיחת משאומתן עם ירדן על עתיד הגדה המערבית ורצועת-עזה, או כינוס ועידת-שלום בינלאומית בהשתתפות ברית-המועצות ואש"ף.

בכל אחד מן המיקרים האלה יעוף הליכוד מן הממשלה כמו טיל.

אולם הדבר אינו אפשרי. חוסיון אינו יכול לפתוח בשום משאומתן משמעותי בלי אש"ף. חרף כל ה-כירבורים בעיתונים, זה ברור גם לפרס, ואילו פרס אינו יכול להסכים לשום השתתפות של אש"ף בשום מהלך שהוא. בעניין זה הכניס פרס את עצמו למלכורת. כדי למצוא חן בעיני הציבור והליכוד, הצטרף למקהלה הבלתי-רציונלית, שהפכה את אש"ף למיפלט

שניים מול שניים: יצחק שמיר ויצחק רבין משתוקקים לביצוע הרוטציה, דויד לוי ויצחק מודעי רוצים למנוע אותה